

Դանիելի գիրքը — հարյուր իններորդը

Մարգարեության եռակի կիրառության բացահայտումը. Հայտնության իններորդ գլխի մարգարեական նշանակությունը և ժամանակակից բարենորոգչական շարժումը

Jeff Pippenger
2024-03-01

Հայտնության իններորդ գլխի առաջին կեսը նույնացնում է հինգերորդ փողը, որը առաջին վայն է, իսկ գլխի երկրորդ կեսը նույնացնում է վեցերորդ փողը, որը երկրորդ վայն է: Երկու փողերն էլ պատկերավոր կերպով ներկայացված են 1843 և 1850 թվականների պիոներական քարտեզների վրա: Երբ 1989 թվականին՝ վերջի ժամանակում, Խորհրդային Միության փլուզմամբ, Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարները կնքագերծվեցին, սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգչական շարժումը:

1989 թվականին ճանաչված ճշմարտությունների թվում էին Աստվածաշնչյան պատմության մեծ բարենորոգչական շարժումները և այն, որ դրանք բոլորը զուգահեռ էին միմյանց: Բոլոր մարգարեները, և հետևաբար յուրաքանչյուր սրբազան պատմություն, ներառյալ սրբազան բարենորոգչական շարժումները, պատկերում են հարյուր քառասունչորս հազարի վերջին մեծ բարենորոգչական շարժումը, որը նաև երրորդ հրեշտակի հզոր շարժումն է: Երբ կնքման գործընթացը սկսվում է, այդժամ սկսվում է նաև վերջին անձրևի ցողումը: 1989 թվականին բարենորոգչական շարժումների բացումը, որին 1992 թվականին հետևեց Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների բացումը, առաջ բերեց դիմադրության մի միջավայր, ինչպես միշտ է լինում, երբ բացվում է մի նոր և ներկա ճշմարտություն:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների ճշմարտությանը հակառակվելու ընթացքում Տերը բացահայտեց այն ճշմարտությունը, որ հեթանոսական Հռոմի մարգարեական պատմությունը, միացված պապական Հռոմի մարգարեական պատմությանը, ինչպես հաստատված է երկու վկաների հիման վրա, նույնացնում է արդի Հռոմի մարգարեական պատմությունը: Մարգարեության եռակի կիրառության կանոնը ճանաչվեց, և այնուհետև գործադրվեց՝ սխալի դեմ պաշտպանվելու, ինչպես նաև ճշմարտությունը ճանաչելու և հաստատելու համար: Այն կանոնները, որոնք հաստատում են, որ յուրաքանչյուր բարենորոգչական գիծ զուգահեռ է մյուս բարենորոգչական գծերին, և այն կանոնները, որոնք առնչվում են մարգարեության եռակի կիրառությանը, դարձան այն կանոնների հիմնաքարը, որոնք հաստատվեցին երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, ինչպես որ նախօրոք նախատիպված էր Միլլերական պատմության մեջ հաստատված, գործադրված և հրատարակված կանոններով:

Մարգարեության եռակի կիրառությունը, որպես կանոն, բացվեց հարյուր քառասունչորս հազարների շարժման համար, որովհետև նրանք վերջին անձրևի

շարժումն են, և երրորդ վայ-ի իսլամը վերջին անձրևի պատգամն է: Մարգարեության եռակի կիրառության սկզբունքը նույնականացվեց Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից՝ շատ ավելի վաղ, քան երրորդ վայ-ի իսլամը պատմության մեջ հայտնվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որովհետև Նա ցանկանում էր, որ Իր վերջին օրերի ժողովուրդը հեշտությամբ ճանաչեր այն պատգամը, որ ներկայացվում էր երրորդ վայ-ի գալուստով, երբ Նա Իր ժողովրդին վերադարձրեց Երեմիայի հին շավիղներին:

Հայտնության իններորդ գլխում շարադրված հինգերորդ և վեցերորդ փողերի վերաբերյալ առաջամարտիկների ըմբռնումը հասկացվում էր որպես Հայտնության գրքի այն հատվածը, որն ամենից ավելի հաստատուն և հստակ կերպով հաստատված էր պատմությամբ: Ուրիա Սմիթը Հայտնության իններորդ գլխի իր մեկնաբանությունը սկսում է պատմաբան Քեյթի խոսքերով՝ հենց այդ միտքը հաստատելու համար:

«Այս փողի մեկնաբանության համար մենք կրկին կդիմենք պրն. Քեյթի գրվածքներին: Այս հեղինակը ճշմարտացիորեն ասում է. «Մեկնիչների միջև հազիվ թե լինի Հայտնության որևէ այլ մասի վերաբերյալ այնքան միատեսակ համաձայնություն, որքան հինգերորդ և վեցերորդ փողերի, կամ առաջին և երկրորդ վայերի, սարակինոսների և թուրքերի նկատմամբ կիրառության առնչությամբ: Սա այնքան ակնհայտ է, որ հազիվ թե հնարավոր լինի սխալ հասկանալ: Այն բանի փոխարեն, որ յուրաքանչյուրի նշանակման համար մեկ կամ երկու համար լինե, Հայտնության իններորդ գլուխը, հավասար բաժիններով, ամբողջությամբ զբաղված է երկուսի նկարագրությամբ»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and Revelation, 495:

Առաջին և երկրորդ վայերի գլուխների բաժանումը բաժանում է առաջին վայի պատմությունը, որը ներկայացված է Մուհամմեդով: Այն աշխարհագրորեն տեղադրված է այնտեղ, ինչ պատմաբան Ալեքսանդր Քիթը կոչում է սարացիների երկիր, որը մենք այսօր կանվանեինք Արաբիա: Երկրորդ վայի պատմությունը, որը ներկայացված է Օսման Ա-ով, աշխարհագրորեն տեղադրված է Թուրքիայում, որը պատմաբանը նույնացնում է թուրքերով: Առաջին վայի պատմությունը տեղադրված և իրականացված էր Արաբիայում՝ իսլամի և Մուհամմեդի ծննդավայրում: Երկրորդ վայի պատմությունը տեղադրված և իրականացված էր Թուրքիայում՝ Օսմանյան կայսրության ծննդավայրում:

Առաջին վայի պատմությունը մատնանշում է մի պատերազմ, որ ուղղված էր Հռոմի դեմ անկախ ռազմիկների կողմից, որոնց փոխադարձ միակ դաշինքը միմյանց հետ իսլամի կրոնն էր: Երկրորդ վայի պատմությունը մատնանշում է մի պատերազմ, որ ուղղված էր Հռոմի դեմ կազմակերպված կրոնական և պետական իշխանության կողմից, որը կոչվում է խալիֆայություն: Երկու դեպքում էլ՝ լինի Մուհամմադով ներկայացված պատմության մեջ Հռոմի դեմ մղվող անկախ պատերազմը, թե՛ Օթմանով, կամ Օսմանյան կայսրությամբ, ներկայացված կազմակերպված պատերազմը, պատերազմի կերպը հանկարծակի և անսպասելի հարձակվելն էր: Դա այնպիսի պատերազմ չէր, որ իրականացվում էր բոլոր զինվորներին միևնույն գույնի համազգեստներով հագցնելով, ապա զինվորներին գծի մեջ կազմակերպելով և առաջ մղելով հրազենի կրակի մեջ, ինչպես այդ ժամանակների ռազմական սովորությունն էր: «Ասասին» բառը հիմնված է

հանկարծակի և անսպասելի հարվածելու իսլամական պատերազմի կերպի վրա, որը սովորաբար հանգեցնում էր նաև հարձակվողի մահվանը:

«Assassin» բառը ծագում է արաբական «hashshashin» բառից, որն իր հերթին գալիս է «hashish» բառից՝ նշանակելով «հաշիշ» կամ «կանեփ»: Տերմինն ի սկզբանե գործածվում էր միջնադարյան շրջանում Մերձավոր Արևելքում գործող նիզարի իսմայիլի մահմեդականների գաղտնի և մոլեռանդ մի խմբի մատնանշման համար: Այս խմբի անդամները հայտնի էին իրենց ոչ ավանդական և հաճախ բռնի մեթոդներով, այդ թվում՝ իրենց նպատակներին հասնելու համար քաղաքական սպանությունների կիրառմամբ: Ասվում է, թե նրանք երբեմն հաշիշ էին գործածում՝ իրենց առաքելություններին պատրաստվելու համար, ինչը Արևմտյան աշխարհում հանգեցրեց «hashshashin» կամ «assassins» տերմինի գործածությանը: Ասաիները գործուն էին միջնադարյան ժամանակաշրջանում, գլխավորապես Պարսկաստանում և Սիրիայում, և այդ ժամանակի զանազան քաղաքական հակամարտություններում ու սպանություններում նշանակալի դեր էին կատարում: «Assassin» տերմինը հետագայում մտավ եվրոպական լեզուների մեջ, որտեղ այն սկսեց առավել լայնորեն վերաբերել այն անձանց, որոնք իրականացնում են քաղաքական կամ նպատակաուղղված սպանություններ:

Պատերազմի այս եղանակը երեք վայերի կարևոր մարգարեական բնութագիրն է, որովհետև իսլամի մարգարեական դերը պատերազմ առաջ բերելն է: Իսլամը, որպես խորհրդանիշ, ամբողջովին կապված է պատերազմի հետ, և Հայտնության իններորդ գլխում առաջին և երկրորդ վայերի իսլամը նրանց պատերազմների պատկերավոր ներկայացումն է: Նրանց պատերազմը Հայտնության գրքում ներկայացված է որպես այն գործողությունը, որ բարկացնում է ազգերին՝ հենց փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Եվ ազգերը բարկացան, և եկավ Քո բարկությունը, և մեռելների ժամանակը, որպեսզի դատվեն, և որպեսզի վարձատրություն տաս Քո ծառաներին՝ մարգարեներին, և սրբերին, և նրանց, որ երկյուղում են Քո անունից՝ փոքրերին ու մեծերին, և կործանես նրանց, որ կործանում են երկիրը: Հայտնություն 11:18

«Ազգերը» «գայրացվում են»՝ հենց Աստծու բարկության գալուստից առաջ, իսկ Աստծու բարկությունը, ինչպես ներկայացված է Հայտնության գրքում, վերջին յոթ պատուհասներն են, որոնք գալիս են, երբ մարդու փորձության ժամանակը փակվում է: Այս համարում կան երեք նշանակալից հանգրվաններ՝ ազգերի գայրացումը, Աստծու բարկությունը և մեռելներին դատելու ժամանակը: Այստեղ հիշատակված մեռելների դատաստանը ամբարիշտ մեռելների դատաստանն է, որ տեղի է ունենում հազարամյա միլենիումի ընթացքում, և ոչ թե մեռելների քննիչ դատաստանը, որը սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ այս համարի երեք հանգրվանները առանձին են և տեղի են ունենում համարում ներկայացված հերթականությամբ:

«Ես տեսա, որ ազգերի բարկությունը, Աստծո ցասումը և մեռելներին դատելու ժամանակը միմյանցից առանձին ու հստակ էին՝ մեկը մյուսին հաջորդելով, նաև՝ որ Միքայելը դեռ չէր կանգնել, և որ այնպիսի նեղության ժամանակը, որպիսին երբեք չէր եղել, դեռ չէր սկսվել: Ազգերն այժմ բարկանում են, բայց երբ մեր Քահանայապետը ավարտի Իր գործը սրբաբանում, Նա կկանգնի, վրեժխնդրության զգեստները կհագնի, և ապա յոթ վերջին պատուհասները կթափվեն:»

«Ես տեսա, որ չորս հրեշտակները պիտի պահեն չորս հողմերը, մինչև Հիսուսի գործը սրբաբանում ավարտվի, և ապա պիտի գան յոթ վերջին պատուհասները»: Early Writings, 36.

Իսլամի դերը Աստվածաշնչի վերջին գրքում այն է, որ նա բարկացնի ազգերին, և նրանք այս բանն անում են պատերազմների միջոցով: Իսլամի դերը Աստվածաշնչի առաջին գրքում այն է, որ աշխարհի յուրաքանչյուր մարդու ձեռքը համախմբվի Իսլամի դեմ, որը ներկայացված է Իսմայելի կերպարով:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա, դու հղի ես և որդի պիտի ծնես, և նրա անունը Իսմայել պիտի կոչես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը կլինի ամեն մարդու դեմ, և ամեն մարդու ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

«Ձեռք» բառը, որպես խորհրդանիշ, ինչպես աստվածաշնչյան բոլոր խորհրդանիշները, կարող է ունենալ մեկից ավելի նշանակություն՝ կախված այն համատեքստից, որտեղ գործածվում է: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ «ձեռքը», որպես խորհրդանիշ, առավելապես պատերազմի խորհրդանիշ է: «Վայրի մարդ» թարգմանված եբրայերեն բառը արաբական վայրի էջի բառն է, որը պարունակում է մի քանի կարևոր մարգարեական ենթադրություններ, որոնցից մեկն այն է, որ արաբական էջը պատկանում է Equidae կենդանատեսակների ընտանիքին, ինչպես նաև ձին: Հայտնության իններորդ գլխում, ինչպես նաև Ամբակումի երկու սրբազան գծապատկերների վրա (1843 և 1850 թվականների պիոներական գծապատկերները), ձին գործածվում է որպես այն պատերազմի խորհրդանիշը, որ ներկայացվում է երեք վայերի իսլամով: Իսլամի առաջին և վերջին հիշատակությունը, ինչպես ներկայացված է Ծննդոց գրքում և Հայտնության գրքում, իսլամը նույնացնում են Equidae ընտանիքի խորհրդանիշի հետ (էջ կամ ձի), և երկուսն էլ շեշտում են իսլամի դերը՝ պատերազմ բերելու «ամեն մարդու» (ազգերին):

Հայտնության գրքի ԻՆՆԵՐՈՐԴ գլխի SUՄՆՄԵԿԵՐՈՐԴ խոսքում նույնացվում է իսլամի բնավորությունը, որովհետև մարգարեաբար բնավորությունը ներկայացվում է անունով: Իսլամի վրա իշխող թագավորին տրված անունն արտացոլում է իսլամի մասին Ծննդոց գրքում եղած այն առաջին հիշատակությունը, որտեղ գրված է, որ Իսմայելի բնավորությունը կամ ոգին «կբնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Այն թագավորը, որ իշխում է ամբողջ իսլամի վրա, Իսմայելի ոգին է (նրանց թագավորը), որի ձեռքը «ամեն մարդու դեմ» է:

Եվ նրանք իրենց վրա ունեին մի թագավոր, որ անդունդի հրեշտակն է, որի անունը եբրայերեն լեզվով Աբադոն է, իսկ հունարեն լեզվով նրա անունը Ապոլլիոն է:
Հայտնություն 9:11:

Հին Կտակարանում՝ ներկայացված եբրայերենով, կամ Նոր Կտակարանում՝ ներկայացված հունարենով, այն բնավորությունը, որ տիրում է իսլամի կրոնի հետևորդների վրա, նույնացվում է որպես կամ Աբադոն, կամ Ապոլլիոն, որոնք երկուսն էլ նշանակում են «մահ և կործանում»: Մահն ու կործանումը իսլամի բնավորությունն են՝ լինի այն ներկայացված Հին, թե Նոր Կտակարաններում: Այն հոգու առանձնահատուկ հատկանիշները, որ իշխում է իսլամի յուրաքանչյուր հետևորդի ներսում, էշի կամ ձիու խորհրդանիշի հետ կապված, երկուսն էլ իսլամին վերաբերող առաջին և վերջին հիշատակումների բաղադրիչներն են: Այս երկու մարգարեական հատկանիշները կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը: Երբ Քույր Ուայթը նույնացնում է այն պատգամը, որ կյանք է տալիս հարյուր քառասունչորս հազարին, որպես երրորդ հրեշտակի հոգր բանակ, նա ասում է հետևյալը.

«Հրեշտակները պահում են չորս քամիները, որոնք ներկայացված են որպես բարկացած մի ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սլանալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի թե մենք պիտի քնենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի թե պիտի լինենք բթացած, սառն ու մեռած: Ո՛հ, երանի թե մեր եկեղեցիներում Աստծո Հոգին և շունչը փչվեր Իր ժողովրդի մեջ, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, դրա լայնությունը սահման չունի»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելու ընթացքում չորս հոդմերը պահվում են, և չորս հոդմերը մի «զայրացած ձի» են, որ իր ճանապարհին բերում է «մահ և կործանում»: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երրորդ վայրը մտավ մարգարեական պատմության մեջ՝ բերելով «մահ և կործանում» և այդպիսով «զայրացնելով ազգերին», երբ այն հարվածեց հոգևոր փառավոր երկրին «հանկարծակի և անսպասելիորեն»: 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ին երրորդ վայրը շարունակեց իր «մահի և կործանման» ուղին՝ այդպիսով ավելի ևս «զայրացնելով ազգերին», երբ այն հարձակվեց բառացի փառավոր երկրի վրա «հանկարծակի և անսպասելիորեն»: Առաջին անսպասելի հարձակումը նշանավորեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելու ժամանակաշրջանի սկիզբը, իսկ 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ի վերջին հարձակումը նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելու ավարտական ժամանակաշրջանի, կամ «փակման», սկիզբը: Մի թե պիտի քնենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին:

Երկու սրբազան պիոներական գծապատկերներում էլ իսլամը՝ առաջին և երկրորդ վայերի մեջ, պատկերավոր ներկայացված է իսլամական ռազմիկների միջոցով, որոնք նստած են իրենց մարտական ձիերի վրա: Երկու պատկերներում էլ առաջին վայի մարտական ձիու վրա նստած հեծյալը նիզակ է կրում, իսկ այն ձիու հեծյալը, որը ներկայացնում է երկրորդ վայը, հրացան է արձակում: Այս տարբերակումը հստակորեն

նշված է Հայտնության իններորդ գլխում, որովհետև հենց երկրորդ վայի պատմության ընթացքում էր, որ վառողը գյուտ արվեց և առաջին անգամ գործածվեց պատերազմում: Մեկնաբանելով Հայտնության իններորդ գլխի տասնյոթերորդից մինչև տասնիններորդ համարները՝ Ուրիա Սմիթը գրի է առնում հետևյալը.

«Այս նկարագրության առաջին մասը կարող է վերաբերել այս հեծյալների արտաքին տեսքին: Կրակը, որպես գույն ներկայացնող խորհրդանիշ, նշանակում է կարմիր, քանի որ «կրակի պես կարմիր» արտահայտությունը հաճախ գործածվող ձև է. յակինթոսը, կամ հիացինթը,՝ կապույտը, իսկ ծծումբը՝ դեղինը: Եվ այս գույները մեծապես գերակշռում էին այս ռազմիկների հագուստի մեջ. այնպես որ, ըստ այս տեսակետի, նկարագրությունը ճշգրտորեն կհամապատասխաներ թուրքական համազգեստին, որը մեծ մասամբ կազմված էր կարմիր, կամ ալ կարմիր, կապույտ և դեղին գույներից: Ձիերի գլուխներն արտաքին տեսքով առյուծների գլուխների նման էին՝ ցույց տալու համար նրանց զորությունը, քաջությունը և վայրագությունը. մինչդեռ համարի վերջին մասն անկասկած վերաբերում է վառողի և հրազենի գործածությանը պատերազմի նպատակներով, որոնք այն ժամանակ նոր էին միայն մտցվել գործածության մեջ: Քանի որ թուրքերը իրենց հրազենը արձակում էին ձիով և ստան, հեռվից դիտողին կթվար, թե կրակը, ծուխը և ծծումբը դուրս էին գալիս ձիերի բերաններից, ինչպես ցույց է տրված կից պատկերում»:

«Թուրքերի կողմից Կոստանդնուպոլսի դեմ իրենց արշավանքի ընթացքում հրազենի գործածության վերաբերյալ Էլիոթը (Horae Apocalypticae, հտ. I, էջ 482–484) այսպես է խոսում. — «Մարդկանց երրորդ մասի կոտորածը, այսինքն՝ Կոստանդնուպոլսի գրավումը, և, հետևաբար, հունական կայսրության կործանումը, պարտական էին «կրակին, ծխին և ծծմբին», այսինքն՝ Մահմեդի հրետանուն ու հրազենին: Այժմ արդեն անցել էր տասնմեկ հարյուր և ավելի տարի այն օրից, երբ նա հիմնադրվել էր Կոստանդինի կողմից: Այդ ժամանակամիջոցում գոթերը, հոները, ավարները, պարսիկները, բուլղարները, սարացիները, ռուսները, և իսկույն իսկ օսմանյան թուրքերը, իրենց թշնամական հարձակումներն էին գործել կամ պաշարում դրել նրա դեմ: Բայց նրա ամրությունները նրանց համար անառիկ էին: Կոստանդնուպոլիսը գոյատևեց, և նրա հետ՝ նաև հունական կայսրությունը: Այստեղից էլ սուլթան Մահմեդի մտահոգությունը՝ գտնելու այն, ինչը կհեռացներ այդ խոչընդոտը: «Կարո՞ղ ես արդյոք ձուլել մի թնդանոթ,— այս էր նրա հարցը իր կողմն անցած թնդանոթաձուլին,— այնպիսի չափի, որ բավական լինի Կոստանդնուպոլսի պարիսպը խորտակելու համար»: Այնուհետև Ադրիանուպոլսում ձուլարան հիմնվեց, թնդանոթը ձուլվեց, հրետանին պատրաստվեց, և պաշարումը սկսվեց»:

«Լավ արժանի է ուշադրության, թե ինչպես Գիբոնը, որ միշտ անգիտակցաբար մեկնաբանում է Ապոկալիպտիկ մարգարեությունը, պատերազմի այս նոր միջոցը դնում է իր պատկերի առաջին պլանում՝ հունական կայսրության վերջնական աղետի մասին իր ճարտասան ու տպավորիչ պատմության մեջ: Դրան նախապատրաստվելիս նա ներկայացնում է վառողի վերջերս կատարված գյուտի պատմությունը՝ «այդ խառնուրդը՝ սելիտրայի, ծծմբի և փայտածխի». պատմում է սուլթան Ամուրաթի կողմից դրա ավելի վաղ գործածության մասին, և նաև, ինչպես

առաջ արդեն ասվել է, Մահոմեդի՝ Աղրիանուպոլսում ավելի մեծ թնդանոթների ձուլարանի մասին: Ապա, արդեն հենց պաշարման ընթացքի մեջ, նկարագրում է, թե ինչպես «նիզակների և նետերի տարափներն ուղեկցվում էին հրացանների ու թնդանոթների ծխով, ձայնով և կրակով», թե ինչպես «թուրքական հրետանու երկար շարքը ուղղված էր պատերի դեմ, և տասնչորս մարտկոց միաժամանակ որոտում էին ամենամատչելի տեղերի վրա», թե ինչպես «ամրությունները, որոնք դարեր շարունակ դիմակայել էին թշնամական բռնությանը, օսմանյան թնդանոթներով բոլոր կողմերից քանդվում էին, բազմաթիվ ձեղքեր էին բացվում, և Սուրբ Ռոմանոսի դարպասի մոտ չորս աշտարակ հավասարեցվում էին գետնին», թե ինչպես, երբ «գծերից, գալերաններից և կամրջից օսմանյան հրետանին բոլոր կողմերից որոտում էր, բանակն ու քաղաքը, հույներն ու թուրքերը, պատվում էին ծխի մի ամպով, որը կարող էր ցրվել միայն հռոմեական կայսրության վերջնական ազատագրմամբ կամ կործանմամբ», թե ինչպես «կրկնակի պարիսպները թնդանոթների միջոցով վերածվել էին ավերակների կույտի», և թե ինչպես վերջապես թուրքերը, «բարձրանալով ձեղքերի միջով», «Կոստանդնուպոլիսը նվաճվեց, նրա կայսրությունը տապալվեց, և նրա կրոնը մուսուլման նվաճողների կողմից տրորվեց փոշու մեջ»: Ասում են՝ իսկապես արժանի է ուշադրության, թե որքան որոշակիորեն և տպավորիչ կերպով Գիբոնը քաղաքի գրավումը, և այսպիսով՝ կայսրության կործանումը, վերագրում է օսմանյան հրետանուն: Քանզի ի՞նչ է դա, եթե ոչ մեկնաբանություն մեր մարգարեության խոսքերի վրա. «Մրանցից այս երեքով սպանվեց մարդկանց երրորդ մասը՝ կրակով, և ծխով, և ծծմբով, որ ելնում էր նրանց բերաններից»:

«18-րդ համար. Այս երեքով մարդկանց մեկ երրորդը սպանվեց՝ կրակով, ծխով և ծծմբով, որ դուրս էր գալիս նրանց բերաններից: 19. Որովհետև նրանց գործությունը նրանց բերանի մեջ էր և նրանց պոչերի մեջ. քանզի նրանց պոչերը օձերի նման էին և գլուխներ ունեին, և դրանցով վնաս էին հասցնում»:

«Այս համարները արտահայտում են ներմուծված պատերազմի նոր եղանակի մահաբեր ազդեցությունը: Այդ միջոցներով՝ վառողով, հրագենով և թնդանոթներով,— Կոստանդնուպոլիսը վերջապես հաղթահարվեց և մատնվեց թուրքերի ձեռքը»: Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

Երրորդ վայի ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Անցյալ գիշեր քնիցս արթնացա՝ մտքիս վրա մեծ ծանրություն ունենալով: Ես մեր եղբայրներին և քույրերին պատգամ էի հղում, և դա զգուշացման ու խրատի պատգամ էր՝ այն մարդկանց գործի վերաբերյալ, որոնք մոլորական տեսություններ են քարոզում Սուրբ Հոգու ընդունման և մարդկային գործակալների միջոցով Նրա ներգործության մասին»:

«Ինձ ուսուցանվեց, որ այնպիսի մոլեռանդություն, ինչպիսին մենք կոչված էինք դիմակայելու 1844 թվականին ժամկետի անցնելուց հետո, մեր մեջ կրկին պիտի հայտնվեր պատգամի վերջին օրերին, և որ մենք այժմ էլ պետք է այս չարին դիմակայենք նույնքան վճռականորեն, որքան դիմակայեցինք մեր վաղ փորձառությունների օրերին»:

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին:
Մարգարեությունները կատարվում են: Անսովոր և դեպքերով լի պատմություն է
արձանագրվում երկնքի գրքերում՝ իրադարձություններ, որոնց մասին
հայտարարվել էր, թե շուտով պիտի նախորդեն Աստծո մեծ օրվան: Աշխարհում
ամեն ինչ գտնվում է անհաստատ վիճակում: Ազգերը զայրացած են, և պատերազմի
համար մեծ պատրաստություններ են արվում: Ազգն ազգի դեմ է նյութում, և
թագավորությունը՝ թագավորության դեմ: Աստծո մեծ օրը արագորեն մոտենում է:
Բայց թեև ազգերը համախմբում են իրենց ուժերը պատերազմի և
արյունահեղության համար, հրեշտակներին տրված պատվերը դեռևս ուժի մեջ է,
որպեսզի նրանք պահեն չորս հողմերը, մինչև Աստծո ծառաները կնքվեն իրենց
ճակատների վրա»: Selected Messages, գիրք 1, 221.